

ת"פ 8328/06/21 - מדינת ישראל נגד נתנאל אסרף, מרדכי אסרף

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 8328-06-21 מדינת ישראל נ' אסרף(עציר) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט טל ענר המאשימה נגד הנאשמים
מדינת ישראל	
1. נתנאל אסרף 2. מרדכי אסרף (נדון)	

גזר דין- נאשם 1

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות **פציעה בצוותא**, על פי סעיף 334 + 335(א)(2) לחוק העונשין תשל"ז-1977, **ואיומים** לפי סעיף 192 לחוק.

כתב האישום המתוקן

2. לפי כתב האישום המתוקן הנאשם תיכנן לחגוג בחודש מאי 2021 בת-מצוה לבתו באולם אירועים בראשון לציון בשם "סלפי", שהיה בבעלות המתלונן. הנאשם שילם מקדמה בסך 1,500 ₪. כשלושה שבועות עובר למועד המתוכנן לאירוע הוצא צו סגירה לאולם האירועים הנ"ל.

3. במועד לא ידוע עובר ליום 21.5.21 שלח הנאשם מסרונים לשותפו של המתלונן, צחי, בזו הלשון (כל השיבושים במקור): **"יה בן של זונה, אתה גר בראשון לציון, אין לך אישורים של הברכה מהעירייה"**, וכן: **"כמה דקות גם תכתובת שלך אני יביא"**, וכן: **"טלי בן חיים תיצטער על היום שהיא קיבלה תכסף"**.

4. במועד לא ידוע נוסף לפני 21.5.21 שלח הנאשם לצחי מסרונים שבהם נכתב:

"תענה לטלפון צחי, אתה עושה את זה יותר בעייתי, יה חתיכת מניאק, איפה

שלא תהיה אני יביא אותך, תזכור את היום הזה טוב טוב, אני יגיע לטלי בן חיים ואני יגיע לרון בן חיים ואני ייתן לך לראות את השטן מנייאק, יה מטומטם אין פה עניין של כסף, אתה נכנסתה לבעיה, אלוהים לא יוציא אותך מהידיים שלי, אמרתי לך שאני יגיע אליך, תזכור את זה טוב טוב ... אתה תשלם מחיר כבד יבן של זונה, יה עד תביעה, תזכור מה שאמרתי, אני יאנוס אותך יה מנייאק, אתה כל החיים שלך תשלם עד שא יהיה לך מאיפה להקיא יבן אלף זונה, יבן של זונה יה משלין אני בידיים שלי אני יוציא לך תעיניים, תזכור מה אמרתי, את שתי העיניים, ואני יתן לך לאכול אותם יסמוי ... אתה נחשב מת יבן זונה אתה מת מהלך, אתה לא יודע לאיזה בעיה נפלתה".

5. בעקבות קבלת ההודעות פנה צחי למתלון וביקש ממנו לשוחח עם הנאשם על מנת להרגיעו ולהסדיר השבת המקדמה. ביום 22.5.21 התקשר המתלון לנאשם, שוחח עימו על ביטול האירוע בשל צו הסגירה, ניסה להרגיעו ואמר לו ששייב לו את כספי המקדמה.

6. ביום 23.5.21 בוצעו מספר שיחות טלפון בין המתלון והנאשמים והם נדברו להיפגש ברחוב קורצ'אק בראשון לציון. באותו יום אחר הצהריים הגיעו הנאשמים יחד עם אדם נוסף (להלן: האחר) למקום. הנאשמים הגיעו ברכב והאחר היה רכוב על אופנוע. התנהלה שיחה על ביטול האירוע ובמהלכה השיב המתלון לנאשם 2 את כספי המקדמה. המתלון פנה לעזוב את המקום ואז אמר הנאשם לאחר "דפוק בו". המתלון הסתובב לאחור, והאחר הניף את ידו כשהוא אוחז חפץ חד שטיבו לא ידוע. המתלון ניסה לברוח והאחר פצע אותו באמצעות החפץ בחתך לאורך גבו עד העכוז. המתלון נלקח לטיפול רפואי והפצע בגבו נסגר בסיכות.

ראיות וטיועונים לעונש

7. טרם הטיועונים לעונש העידו מטעם ההגנה שני אופי: גב' קרן בראל ומר יוסי סמירה. שניהם מנהלים במקום עבודתו של הנאשם ושניהם תיארו אותו בחום כעובד חרוץ, מסור, מקצועי, אהוב על ידי המנהלים, העמיתים והלקוחות.

8. התביעה עמדה בטיעונה לעונש על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו. לטענתה הנאשם הוא מחולל האירוע האלים. באשר לאיומים נטען כי מדובר באיומים ברף חומרה גבוה ביותר. באשר לפגיעה נטען כי מדובר באירוע מתוכנן שכלל את הבאת האחר לזירה, והצטיידות בחפץ חד. בשים לב לנסיבות העבירה, התכנון והנזק למתלון, ובהתבסס על פסיקה אליה הופנית עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 15 ל-30 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. בתוך מתחם העבירה התבקשתי למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם ולגזור עליו 20 חודשי מאסר בפועל. זאת נוכח קיומו של עבר פלילי ותסקיר שהתביעה רואה כשלילי.

9. שירות המבחן הגיש תסקיר על הנאשם ממנו עולה כי הנאשם בן 34, נשוי ואב לחמישה. תואר רקע מורכב במשפחת המוצא שלא אפרטו מטעמי צנעת הפרט. הנאשם אובחן בצעירותו כסובל מבעיות קשב וריכוז וכן תסמונות נוספות המתוארות בתסקיר בגין נוטל טיפול תרופתי קבוע. הוצג לשירות המבחן מכתב מרופא מטפל (עמ' 2 לתסקיר, פסקה שלישית) הקובע שמצבו יציב.

10. בנוגע לעבירות המיוחסות, שירות המבחן ציין כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, אך ביטא גישה קורבנית וצמצם את מעורבותו. הנאשם תיאר את תחושת הבושה והכעס על ביטול האירוע החגיגי באשמת המתלונן. הנאשם תיאר את האירוע האלים כתגובה לתקיפה מצד המתלונן, שלל חלק בפציעה ומסר כי פעל מתוך להט הדברים ותחושת ההשפלה והפגיעה, וכי "חוזה התקף זעם לא נשלט". שירות המבחן התרשם כי הנאשם "לקח אחריות על מעשיו אך נטה לצמצם את מעורבותו".

11. בסיכומי של דבר התרשם שירות המבחן שעברו, נסיבות חייו ומבנה אישיותו של הנאשם מהווים גורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה. מנגד, הצביע שירות המבחן על גורמי הסיכוי לשיקום: יציבות תעסוקתית, תפקוד נורמטיבי במשפחה ובעבודה בשנים האחרונות, וההרתעה שהושגה באמצעות ניהול ההליך הפלילי הנוכחי, שכלל מעצר בית ממושך. לאור כל האמור בתסקיר המליץ שירות המבחן לגזור על הנאשם עונש שניתן לרצות בעבודות שירות.

12. בא כוח הנאשם טען כי הפסיקה עליה התבססה המאשימה עוסקת רובה ככולה בנאשמים שביצעו בעצמם את עבירת הדקירה (בעוד שבענייננו האחר הוא זה שדקר פיזית את המתלונן) וחלקה במקרים חמורים יותר, בהם נגרמו פגיעות חמורות יותר, בחלקי גוף רגישים וכדומה. הסניגור עמד על הרקע לאירוע - ביטול חגיגת בת המצווה שתוצאתו "שברון לב של ילדה בת 12", ותחושות האכזבה והכעס שנגרמו לנאשם כתוצאה מכך. הסניגור ציין, בהתבסס על התעודה הרפואית טל/1, כי הפציעה שנגרמה למתלונן הייתה קלה ושטחית. הסניגור הפנה לדברי עדי האופי ולתפקודו התקין של הנאשם בעבודה ובתא המשפחתי, הפנה להמלצות התסקיר וביקש כי בסופו של יום יגזר על הנאשם עונש לריצוי בעבודות שירות.

13. להשלמת הרקע העובדתי אציין כי אחיו של הנאשם (נאשם 2 בכתב האישום) הורשע על ידי לפי הודאתו בעבירת סיוע לאיומים ונדון למאסר בפועל החופף את ימי מעצרו (כחודש וחצי), מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

דין והכרעה

14. בהתאם להוראות החוק, אקבע את מתחם הענישה תוך מתן משקל לערכים החברתיים בהם פגע הנאשם, למידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת. שני הצדדים עתרו לקביעת מתחם ענישה אחד, ויש בכך היגיון בשל העובדה שמדובר בפרשה אחת, נפגע אחד והעבירות קשורות קשר הדוק זו בזו.

15. בית המשפט העליון חזר ושנה כי גלומה חומרה מיוחדת בעבירות אלימות המבוצעות בנשק קר בדמות סכין או כלים חדים אחרים. בשל פוטנציאל הנזק הרב הטמון בעבירות אלו וכן בשל שכיחותן, הודגש לא אחת הצורך בענישה הולמת. כך, למשל, נקבע כי: **"תרבות סכין נפסדת זו - יש לבער מן היסוד, והדרך לעשות כן, כוללת בחובה נקיטה במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה"** (ע"פ 7682/18 **עלקם נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 [פורסם בנבו] (4.4.2019)).

16. הנאשם פגע בשלמות גופו של המתלונן (עבירת הפציעה), וכן בשלוות נפשו וביטחונו (עבירת האיומים).

17. **האיומים שכתב הנאשם הם בדרגת חומרה גבוהה ביותר.** האכזבה והכעס על ביטול האירוע המשפחתי, באשמת המתלונן, ברורים לי, אך אין הם יכולים להצדיק, בשום צורה, התבטאות כמו זו שבה הורשע הנאשם. אין מדובר בגידופים, או באיומים שהופרחו כלאחר יד בלהט הרגע, אלא בטקסט מצמרר שהושקעו מן הסתם זמן ותשומת לב בהקלדתו ושליחתו, כשהנאשם אינו נרתע מהעלאתו על הכתב במדיה מתועדת.

18. הטקסט, המכיל איומים בפגיעה גופנית ובמוות, כולל תיאורים גרפיים שנועדו להטיל מורא ("אני יאנוס אותך", "אני בידיים שלי יוציא לך את העיניים", "אתה נחשב מת... אתה מת מהלך") ונוקט בטון ובטרמינולוגיה עבריינית מובהקת ("נכנסת לבעיה", "אני יגיע אליך", "סמוי", "מלשין", עד תביעה" וכיו"ב).

19. **אשר לאירוע הדקירה -** לפי עובדות כתב האישום המפגש שבסופו נדקר המתלונן היה מתוכנן, אך אין בפניי אינדיקציה שהנאשם תכנן את האירוע האלים מלכתחילה. מכל מקום, **הנאשם הוא שהפעיל את האחר והורה לו לפגוע במתלונן** באמצעות החפץ החד ("דפוק בו"). אציין כי מעצם לשון הציווי "דפוק בו" ניתן להניח כי הנאשם ידע שהאחר מצויד בכלי תקיפה, אך לשם זהירות - ומשום שהדבר לא נכתב מפורשות בכתב האישום - אימנע מלקבוע זאת.

20. כך או כך, מדובר ב"חיסול חשבונות" עברייני ממדרגה ראשונה, בשל סכסוך כספי. התנהלותו העסקית השגויה של המתלונן, גם אם הטעה את הנאשם, התחמק ממנו וגרם לו נזק - אינה יכולה להצדיק נטילת החוק לידיים ותגובה חריפה ואלימה כל כך.

21. נתתי דעתי לטענת הנאשם שלא הוא זה שדקר בפועל את המתלונן, וסבורני כי משקלה מצומצם. ראשית, במישור הפורמלי, הנאשם הורשע בעבירת הפציעה כמבצע עיקרי, בצוותא עם האחר. שנית, הביצוע בצוותא בענייננו אינו רק מכוח נוכחות או מודעות כפי שהדין מאפשר, אלא מהטעם **שהנאשם הוא זה שהורה לאחר לתקוף את המתלונן.** כמובן שהאחר נושא באחריות בשל כך שנענה לקריאה וחתך בפועל בבשר החי, אולם במישור האשמה סבורני כי **חלקו של הנאשם כיוזם הדקירה ומי שהורה עליה שווה או מתקרב למידת האשם של הדוקר בפועל.**

22. מנגד, בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך שהפציעה שנגרמה למתלונן לא הייתה חמורה.

אמנם התיעוד המצולם של החבלה אינו סימפטי, אך עיון ברשומה הרפואית טל/1 מלמד כי מדובר בסופו של יום ב"חתך שטחי ממרכז הגב העליון עד העכוז", "חסר עור מזערי בגב התחתון לאורך מספר סנטימטרים ללא עדות לחדירה" (מסמך בחדר המיון), "פצע חתך די שטחי מקו שכמות עד העכוז שאינו מדמם" (דו"ח מד"א)). הפציעה המדוברת, אם כן, היא למעשה ברובה שריטה ארוכה לאורך הגב, ובחלקה התחתון - חתך שטחי ובלתי חודר.

23. בבואי לבחון את רמת הענישה המקובלת נתתי דעתי בין השאר לפסקי הדין הבאים של בית המשפט העליון:

א. רע"פ 4574/17 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (23.8.17): הנאשם הורשע באיומים ובפציעה. מספר דקירות בחלקי גוף שונים. נקבע מתחם של 10-36 חודשי מאסר בפועל.

אבחון מענייננו: מחד הנאשם אבו עראר ביצע בעצמו את הדקירה, הפציעה חמורה יותר, ומנגד - האיומים היו ספונטניים ונלווים לאירוע.

ב. רע"פ 489/21 **ביטאו נ' מדינת ישראל** (26.1.21): 2 דקירות בבטן על רקע ויכוח סתמי. נקבע (בערכאת הערעור בבית המשפט המחוזי) כי הרף התחתון של מתחם הענישה אמור לעמוד על 12 חודשי מאסר.

אבחון מענייננו: הפציעה חמורה יותר, מנגד אין הרשעה בעבירת איומים.

ג. רע"פ 8421/19 **דהן נ' מדינת ישראל** (24.12.19): איומים, דקירה בגוף ובפנים והטחת לבנה בראש. אושר מתחם של 10-36 חודשי מאסר בפועל.

אבחון מענייננו: הפציעה חמורה יותר, ומנגד האיומים ספונטניים תוך כדי האירוע וקלים יותר.

ד. ע"פ 6048/20 **בן ברוך נ' מדינת ישראל** (22.11.20): תקיפה ברוטלית בצוואת, בחבורה, כאשר במהלכה נאשם אחר דקר את המתלונן. אושר מתחם של 10-30 חודשי מאסר בפועל.

אבחון מענייננו: תקיפה קשה וממושכת יותר, הקורבן קטין. מנגד, בדומה לענייננו נאשם אחר ביצע את הדקירה. בנוסף, ההרשעה לא כללה עבירת איומים.

ה. רע"פ 1529/20 **אל סיייד נ' מדינת ישראל** (15.3.20): איומים ופציעה (דקירה במפשעה וביד). אושר מתחם ענישה של 10-24 חודשי מאסר בפועל.

אבחון מענייננו: שתי דקירות, הנאשם דקר בעצמו, ומנגד יוחסה למתלונן חלק באירוע לאחר שסטר לנאשם לפני הפציעה.

24. בסיכום ביניים, בהתבסס על האמור עד כה, וכשהשיקולים המרכזיים בעיניי הם: איומים בחומרה גבוהה ומימוש האיומים באלימות בריונית בפציעה בחפץ חד, ומנגד: אדם אחר פצע את הקורבן בפועל, לפקודת הנאשם, והנזק הפיזי שנגרם אינו חמור - מצאתי כי מתחם הענישה בענייננו נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר.

25. שירות המבחן המליץ על גזירת עונש שניתן לרצות בעבודות שירות, תוצאה המהווה סטייה לקולא מן המתחם שקבעתי. אין בענייננו הצדקה לכך. להמלצות שירות המבחן משקל רב אך כידוע אין בית המשפט כבול להן (ר' דוגמא אחת מני רבות ברע"פ 7389/13 **טייטלבוים נ' מדינת ישראל** (17.12.13), פסקה 8, והאסמכתאות הצוטטות שם), ולהשקפתי אין הלימה בין האמור בתסקיר לגבי החשש להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם, ולגבי גישתו "הקורבנית והמצמצמת" לעבירה שאינה מתיישבת עם כתב האישום המתוקן ומטיחה למעשה אשמה בקורבן, לבין השורה התחתונה הממליצה על הימנעות ממאסר בפועל. מובן, כי שיקולי השיקום ילקחו בחשבון, אך לא עד כדי סטייה לקולא ממתחם הענישה.

26. יש לגזור אפוא את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה שקבעתי. בעניין זה שקלתי לקולא את הודאתו המגלמת קבלת אחריות; את האמור בתסקיר לגבי הרקע האישי, הרפואי והמשפחתי של הנאשם; את עדויות האופי החמות של מעסיקיו; את תפקודו הנורמטיבי בשנים האחרונות; ואת שלילת חירותו במשך תקופה ארוכה - תחילה במעצר ממשי ובהמשך בתנאי מעצר בית.

27. כל אלה הובילו למסקנה שיש לגזור את עונשו של הנאשם סמוך לרף התחתון של המתחם, אך לא ברף התחתון ממש בשל שיקולי הרתעה, בשל קיומו של עבר פלילי (גם אם ישן ברובו ואינו מכביד), ובשל האלמנטים השליליים בתסקיר שירות המבחן.

28. לאור האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. **11 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה** (מיום 23.5.21 ועד 6.7.21).
- הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 18.6.23 בשעה 10:00 בבית המעצר ניצן או במקום אחר עליו יורה שב"ס אם יפנה הנאשם להליך של מיון מוקדם.
- ב. **8 חודשי מאסר על תנאי**, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. **4 חודשי מאסר על תנאי**, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג עוון.
- ד. **פיצוי למתלון בסך 3,000 ש"ח**. הפיצוי ישולם תוך 90 יום ויועבר למתלון בהתאם לפרטים שיימסרו תוך 14 יום ע"י המאשימה על גבי טופס "פרטי ניזוק".

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ג, 02 מאי 2023, במעמד הצדדים.